

בתי המשפט

תאריך:	28/12/05	בפני: כב' השופטת שושנה אלמגור - סגנית נשיא
		בבית משפט השלום תל אביב-יפו א 066476/04

tabiaha be'ileh shel hafrah chok a'yisur le'shon ha'reu Tashch'ihah - 1965 (lehalon: "chok a'yisur le'shon ha'reu" au "ha'chok").

תמצית העובדות והטענות:

- 1.התובעת הינה חברה בע"מ העוסקת בייבוא ושיווק של מוצר צרייה המוצעים למכירה באמצעות חברות הנשלחות לבניי כרטיסי אשראי בלבד עם החשבונות החדשניים (להלן: "החברות").
2. ביום 19.7.04 הזמינה הנתבעת מהותובעת מושב אסלה אקרילי וסת שטייחסים תואם (להלן: "ה מוצר"). ההזמנה הינה זמנה טלפונית והחיוב הינו באמצעות כרטיס האשראי שאוחזת הנתבעת. בהתאם לפרסום שבוחרת מועד ההספקה 14 עד 21 ימי עסקים ממועד ההזמנה.
3. ביום 15.8.04, שלא קיבלה הנתבעת את המוצר, פנתה לשירות הלקוחות של הנותבעת ונאמר לה כי חל עיקוב כל באספקתו כתוצאה של שhiba בטלפון וכי המוצר הגיע לביתה תוך יום יומיים. שלא הגיע המוצר תוך התקופה האמורה, ניסתה הנתבעת ביום 19.8.04 להשיג את שירות הלקוחות של הנותבעת ואולם המענה הקולי ענה כי המשדרים סגורים ויש להשאיר הודעה. השיחה נזקקה ללא מתן אפשרות להשארת הודעה. במהלך אותו יום ניסתה הנתבעת - ללא הצלחה - להשיג את הנותבעת במשך עשר פעמים (תדפס שיחות הטלפון צורף לצתירת הנתבעת, נספח ב')
4. ביום 24.8.04 שוחחה הנתבעת עם השירות הלקוחות של הנותבעת ושוב נאמר לה כי כתוצאה מהשביטה בנמל קשה לא Österreich את המכולה בה נמצא המוצר וכי יכול עיקוב נוסף באספקתו. כפיצוי הובטה לננתבעת מכשיר ווקמן. רדיו אוזניות עלוב נשלח לננתבעת לאחר שלשה ימים ממועד השיחה האמורה (מושג נ/7).
5. ביום 8.9.04 ניסתה הנתבעת להשיג טלפון את מחלקת שירות הלקוחות של הנותבעת,مامציה עלו בתוהו. במקרים בהם החלטה סוף סוף לקבל קשר, נזקקה השיחה עוד לפני שהתחילה. הנתבעת פנתה באותו יום למחלקת ההזמנות של הנותבעת, שם קיבל מענה אנושי מידיו ונמסר לה - שוב -על השביטה בנמל.
6. ביום 27.9.04 כשתרים הגיעו המוצר לידי הנתבעת נעשו על ידה מספר ניסיונות להשיג את מחלקת ההזמנות או מחלקת שירותים של הנותבעת, השיחה נזקקה וכאשר סוף סוף החלטה להשיג את מרכז ההזמנות הופנה לשירות הלקוחות. שירותי הלקוחות לא היה מענה. תיעוד על ביצוע השירות מופיע בתדפס השיחות נספח ב' לצתירת הנתבעת.
7. ביום 23.8.04 פורסמה כתבה בעיתון מעריב של העיתונאי גדיון רייכר המגוללת סיפורם של שני צרכנים, אשר נתקלו באופן קשיים לקבלת מוצר שהזמין מהתובעת, כפי שנתקלה הנתבעת כמוותואר לעיל (להלן: "הכתבה").

על רקע זה ולאור האמור בכתבה שלchnerה הנتابעת מכתב, באמצעות הפקס, למערכת כלבווטק (נספח ג' לተצהירה) בו היא מגוללת את סיפור המעשה המתואר לעיל. קבלת המכתב אושרה על ידי נציגת כלבווטק. העתק המכתב נשלח לתובעת על ידי הנتابעת בדוואר רשות. במקביל, באותו יום, שלchnerה הנتابעת מכתב באמצעות הדואר האלקטרוני לשישה מבני משפחתה. מכתב זה הופץ לתיבות דואר אלקטרוניות רבות והוא נשוא התביעה שפנוי. הצדדים חולקים אשר לנוסח המדויק של המכתב. לגרסת הנتابעת היא שלchnerה את המכתב, נספח ד' לተצהירה, שזוהי שונה:

"שלום לכולם,

הנה גם אני פותחת במרכז במספר להפצת המיל הזה לכמה שיותר אנשים ברחבי הארץ. המיל הזה אמיתי לחלוון ואני אישת אמיתית לחלוון ולכן אבקש לא למחוק את פרטיו בסוף המיל בכספי שיווכלו לוודא את אמיתות המיל (מי שירצה).

ישנה חברה בשם "ברומרס" אשר מפרסמת את מוצריה בחוורות של חברות האשראי (אלו הבאות עם החיבור החודשי). החברה זו היא לדעתי חברת קש. יש להם מוקד הזמנות מאד נחמד ויעיל אשר שוכן לחלק מכם את מספר כרטיס האשראי והכתובת אך מוצרים לא תראו ממנה. אני לא היחידה בעסק זה ויש עוד קורבנות למשעי ההונאה של החברה זו. לאחר ביצוע הקניה אין אפשרות לדבר עם מוקד שירות הלקוחות ולא ניתן לבטל את העסקה אלא רק דרך מוקד שירות הלקוחות (שלא עונה כזוכר).

אל תרכשו מוצרים דרך ברומרס - אתם שמים את עצביכם על קרן הצבי.

נא הפיצו מייל זה לכמה שיותר אנשים.

ראו הוזהרתם.

תודה לכווולים

מייל בסט

נהריה

נייד : 052-2360694

(הדגשה שלי ש.א.)

התובעת טוענת כי אליה הגיעו נסחים, שונים מעט, של המכתב, שהעתיקיהם צורפו לተצהיר עדותו הראשית של הנהלה, העד יעקב בוגלט (להלן: "מנכ"ל התובעת"). השוני בין המכתבים מתבטא בתיבת המילים; "אתם שמים את עצביכם על קרן הצבי", כאשר במאמרים שצורפו לተצהיר מנכ"ל התובעת רשות; "אתם שמים את כספיכם על קרן הצבי". כמו כן המילה "לדעתי" המופיעת לפני המילים "...חברת קש", אינה מופיעה במאמרים שצורפו לተצהיר מנכ"ל התובעת.

הנתובעת טוענת כי במהלך הफצת מכתבה נעשו בו שינויים על ידי מפיקי המכתב, שלא על דעתה.

8. במקביל לשלוח המכתב ניסתה הנتابעת לבטל את הזמנה באמצעות חברות האשראי והיא הופנתה לחברת "תנופה" האחראית להפצת החוברות. נציגת חברת תנופה הודיעה לנتابעת, לאחר בירור, כי לא הצליחה לבטל את הזמנה מפניה העובדה שמספר תעוזת הזיהוי שמסרה לתובעת היה שגוי. אין חולק כי הנتابעת לא חוויבה בסכום כלשהו מכוח הזמנה המוצרת.

9. התובעת טוענת כי האמור במאמר מהוועה לשון הרע כמשמעות המונח בחוק איסור לשון הרע והיא תובעת כפל הפיצוי הסטוטורי. הנتابעת טוענת כי אין באמור במאמר כדי להוות לשון הרע ולחלוון כי עומדות לה הגנות לפי סעיף 14 (3) לחוק.

דיון:

1. בין אם תתקבל גרסת התובעת אשר לנוסח המכתב ובין אם תתקבל גרסתה של הנتابעת אשר לנוסחו, שני הנסחים מהווים מכתב המשמיך את התובעת. מトוכן המכתב עולה כי הוא נועד לבזות את התובעת בשל מעשיה והתנהוגותה כלפי לקוחותיה.

סעיף 1(1) לחוק איסור לשון הרע קבוע, בין היתר, כי לשון הרע היא דבר שפורסם עלול להשפיל אדם בעניין הבריתות, לשוטתו מטרה לבוז או לפגוע מצדדים. סעיף 1(2) לחוק זה לשון הרע הוא פרסום העולם לפגוע באדם, במשרתו, בעסקו או במקצועו. פרשנות הפרסום והמשמעות שיש ליתן למיללים ולביטויים המופיעים בו תעשה על פי המבחן האובייקטיבי של השופט היושב בדיון (ראה ע"א 740/86 תומරקין נ' העצני, מג(2), 333). יש לפרש את תוכן הפרסום ומשמעותו לפי מובן الرجل של המיללים והביטויים כפי שהאדם הסביר היה מבין אותן כפשוטן. גם אם המיללים, כפשוטו על פי פרשנותן הדזוקנית - אין פוגעניות, הרי שיש למודד על אופי הפרסום ומשמעותו מהקשר של הדברים שבו הן נאמרו. גם אם לשון הרע נאמרת באופן מרומו אולם הרמייזות אין יכולות להשתמע, אלא באופן המכפיל את שמו של התובע, לא ישמע הנتابע בטענה כי הביטויים הפוגעניים לא נאמרו במפורש (ראה ע"א 3199/93 קראוס נ' ידיות אחרונות בע"מ ואח', מט(2) 843).

יענו במכتب מביא למסקנה כי הנتابעת מיחסת לתובעת הטענות הגובלות במרמה. נקייה לשון "חברת קש", גם אם היא מסויימת במילה "לדעתך" כאשר לצד המיללים נמצא הסבר על כך שהחברה התובעת מקבלת ביעילות ובנימוס כל הזמנה לרכישת מוצר כנגד תשלום חיוב כרטיס האשראי, ומנגד אינה מספקת את המוצר ואני עונה לפניות הלוקחות, מביא את הקורא הסביר למסקנה כי מדובר במעשה הונאה. הנتابעת אינה מותירה מקום לספק אצל הקורא והוא משתמש בביטויי "אני לא הייחידה בעסק זה" ויש עוד קורבותנות למעשה הונאה של החברה זו". לפיכך לא יכול להיות ספק שהנתבעה, במכتبה, מיחסת לתובעת מעשה הונאה של הוצאה כספים במרמה מהציבור באופן שהוא מקבלת הזמנות ונוטלת מהמזמינים את מספר כרטיס האשראי אך אינה מספקת את המוצר המזמין. על כן אין נפקא מינה אם בסופו של המכתב נרשם "אתם שמים את עציביכם על קרן הציבור" או "אתם שמים את כספיכם על קרן הציבור". מהקטע הקודם למיללים האמורים ברור לקורא כי הוא מזוהה שלא לבצע הצעות התובעת, שבمعنى הונאה של מזיהה במרמה כספים מהציבור.

אשר על כן יש לקבוע כי האמור במכتب עונה על הגדרת לשון הרע כמשמעותה בסעיף 1 לחוק איסור לשון הרע. אין גם ספק כי התקיימים יסוד "הפרסום", שכן הנتابעת שלחה את המכתב, גם לפי גרישתה, לשישה מבני משפחתה. היא גם ציפתה מהם שיפיצו את המכתב הללו. בין אם כוונתה הייתה לגרום לתובעת ליצור קשר אליה או בין אם כוונתה הייתה להזהיר את הציבור, בשני המקרים מתקיים יסוד הפרסום.

2. אני סבורת כי בנסיבות המקירה, כפי שגלו בפני, עומדת לנتابעת הגנת סעיף 14 לחוק בדבר אמת בפרסום. סעיף 14 לחוק איסור לשון הרע קבוע כאמור :

"במשפט פלילי או אזרחי בשל לשון הרע תהא זאת הגנה טובה שהדבר שפורסם היה אמת והיה בפרסום עניין ציבורי; הגנה זו לא תשלל בשל כך בלבד שלא הוכחה אמיתיתו של פרט לוואי שאין בו פגיעה של ממש."

(הדגשה שלי ש.א.)

שני יסודות כולל סעיף 14 לחוק, שהתקיימים תעמוד לנتابעת הגנת אמת בפרסום. האחד, אמת הדברים שפורסםו והשני, עניין ציבורי. כמו כן נקבע בסעיף 14 האמור כי לא כל העדר התאמה בין העובדות ובין הפרסום תשולל את הגנת הסעיף, ובבלבד שאי ההתאמה נוגעת לפרט לוואי שאין בו פגיעה של ממש.

בחינת אמיתיות העובדות המתוארות בפרסום נעשית באספקטறיה של המציאות במועד הפרסום ולא "בחוכמה שללאה מעשה". אם העובדות המתוארות בפרסום מתארות מצב עובדתי כפי שנגלה בפני הנتابע במועד הפרסום הרי שעל כך יאמר כי הדברים שפורסמו הם אמת.

בדנ"א 7325/95 ידיעות אחרונות בע"מ ואח' נגד קראוס ואח' ניב (3), 1 נחלקו דעות השופטים - בין היתר - בשאלת האם יש לבחון את אמיתיות הפרסום במועד הפרסום שמא יש לבחון אמיתיותו במועד כלשהו, מאוחר למועד הפרסום. דעת הרוב, כפי שבסאה לידי ביטוי בפסק דין של השופט ת.אור קובעת כי יסוד אמיתיות הפרסום יבחן על פי המצב העובדתי בעת הפרסום. עיקרונו זה בא לידי ביטוי בלשון סעיף 14 לחוק הנוקט לשון עבר :

"... הדבר שפורסם היהאמת והיה בפרסום עניין ציבורי"

(הדגשה שלי ש.א.)

כלומר, סעיף 14 לחוק מחייב את בחינת אמתות הפרסום והעניין הציבורי בנקודת הזמן של מועד הפרסום. עד נקבע כי פרשנות זו של החוק מביאה לידי ביטוי את האיזון הנכון והמידתי בין הזכות לחופש הביטוי לבין הזכות לשם טוב. אם בכלל מקרה של פרסום, בעיקר עיתונאי, יהא חשוב המפרסם בפניו תביעות לשונו הרע מהטעם שהתפתחויות עתידיות כלשהן עלולות להפוך את הפרסום לפרסום שאינו אמת, קיים חשש ממשי שכלי התקשורות ימנעו מלפרסם שמא תתרחשנה התפתחויות נוספות אשר תשפעה על אמתות הפרסום במועד פרסום.

פרשנות הבודנת את אמתות הפרסום במועד הדיון בתביעה, ולא במועד עשייתו, עלולה לפגוע פגעה ממשית בחופש הביטוי וחמור מכך, באינטראס הציבורי החשוב של פרסום המידע במועד שיש רלוונטיות למידע זה (עמ' 34 לפסק הדיון).

שאלה נוספת אליה התיחס בית המשפט העליון בפרשת קרואוס היחס שבין סעיף 17 לסעיפים 14 ו- 15 לחוק היא איסור לשון הרע. אולם משאלת זו אינה עומדת לדין בפני, לא ATIICHIS אליה.

מתיאור העבודות כפי שפורטו לעיל ומוחומר הראית שהונח בפני מתבקש המשקנה כי במועד משולח המכתב לא היה בידי המתבעת אלא להסיק, שנפלת קורבן למעשה נוכחות, ממנו בקשה להתריע ולהזהיר את הציבור כולם. ואנמק:

מתדייס שיחות הטלפון שכרפה המתבעת לתחזירה עולה כי לאחר חלוף המועד להתחייבותה של התובעת לספק את המוצר, ובמישך ימים ניסתה לנתקה ליצור קשר טלפוני עם התובעת, ללא הצלחה. הוכח בפני, ללא כל צל של ספק, כי באותה תקופה התובעת התמekaה מהלכותות שהזמין מוצרים באמצעות הטלפון וב怀抱 כרטיס האשראי; שירותות הלכותות אלה נמנעו מלענות לפניות הטלפוניות בעוד שמחלקת הזמנות עבדה בתקופה המקבילה במרץ, ללא זאת והמשיכה לקבל הזמנות לרכישת מוצרים. הסברה של התובעת כי באותה תקופה, חדשים אוגוסט עד אוקטובר 2004, היא התמודדה עם בעיות בקווי הטלפון לא הוכחה, והוא נשמע כתירוץ לעובם מפני מנכ"ל התובעת, אשר לא גובה במסמך כלשהו מטעם חברת בזק או חוות דעת של מומחה. מעניין לציין כי העוינות בקווי הטלפון התעוררו רק ככל שהדבר נוגע לשירות הלכותות ולא ככל שהדבר נוגע למחלקת הזמנות. אני דוחה טענהה של התובעת בדבר שיבוש קווי הטלפון וקובעת כי המתבעת הוכיחה שהתובעת התעלמה באופן מפיגע, בוטה וمزול בלוקחות שהזמין מוצרים באמצעות כרטיס האשראי. ההנחהות המזולגות בלוקחות, שכבר הזמין מוצרים, באה ידי ביטוי לא רק בנition שיחות הטלפון, אלא איפלו לא טרחה המתבעת להשאיר מענה קולי כי בשל קשיים כלשהם בנמל הימי חלים עיכובים באספקת המוצרים. יתר על כן, בהתאם לאיישור חברת הספנות (ሞצג מ 5) האוניה נפרקה בנמל אילת ביום 11.8.04 ושותררה, כתוצאה מהשביתות בנמל, ביום 1.9.04. לפיכך לא ברור מדוע לא קיבלת המתבעת את המוצר במחצית הראשונה של חודש ספטמבר 2004 ועוד יותר לא ברור מדוע גם בסוף חודש ספטמבר 2004 עדין נתקטו השיחות בשירות הלכותות, עובדה שבמסופו של דבר הביאה את המתבעת לכתיבת המכתב, לאחר מחודש וחצי של ניסיונות נואשים להציג קשר ממשי עם התובעת.

זאת ועוד, המתבעת הסבירה בעדותה כי היא ניסתה לבטל את העסקה, בין באמצעות חברת תנופה ובין בניסיונותיה ליצור קשר טלפוני עם התובעת עוד לפני כתיבת המכתב, אולם ניסיונות אלה עלו בתוהו (עמ' 10 לפוטווטוקול). ברור, על כן, כי בנסיבות אלה כאשר אחד הקשר עם התובעת נעשו בלתי אפשרי, מצד שני המתבעת אינה מצליחה לבטל את העסקה, מצד אחר היא קוראת כתבה בעיתון על כך שצרכים נספחים עבורי את המסלול שהוא אונר הרושם המובהק כי מדובר במעשה נוכחות, אליו נקלעה המתבעת. בהקשר זה יזכיר כי אין כל משמעות לשאלת אם כרטיס האשראי של המתבעת כבר חויב בסכום הרכישה, אם לאו. יש הצדקה לכך ש אדם אשר מסר את מספר כרטיס האשראי שלו בתמורה לרכישה באמצעות הטלפון או הדואר האלקטרוני ולא קיבל את המוצר, יחשש ממשי כי נקלע למעשה נוכחות וכי מספר הcartis ימשיך ויתגלה לידיים שיעשו בו שימוש שלא כדין.

לא זאת כי אם אף זו, מכתב התלונה ששלחה המתבעת למערכת כלבוטק, שהעתק ממנו נשלח לתובעת, לא זכה לمعנה ענייני כלשהו מטעם האחוזה. נכון, אמם, כי לאחר משולח המכתב למערכת כלבוטק שליחת התלונה מתבעת את המכתב נשוא התביעה, אולם כפי שהוכח בפני, התובעת לא ATIICHIS גם למכتب התלונה לכלבוטק, ורק כאשר הבינה כי מכתבה של המתבעת עלול להזיק לה, כתוצאה מהעובדת שהופץ בין משתמשי דואר אלקטרוני רבים, שליחת לה מכתב התראה, אך לא מכתב הסבר להשתלשות האירועים העוגמה כמתואר לעיל.

תוכן המכתב התואשר ואושש באמצעות עדי הגנה נוספים, אשר עברו תהליך דומה לזו שעבירה הנتابעת. עדת ההגנה חניתה רוטנער העידה כי אף היא הזמין מהותבעת במחצית חודש אוגוסט 2004 מוצר זהה לזו שהזמיןה הנتابעת, אף היא באמצעות החברת. למשל התקבל המוצר תוך הזמן בו התחייבת התובעת, ניסתה העודה, ללא הצלחה, ליצור קשר טלפוני עם התובעת, וכך היא מעידה;

"העוגמת נפש שלי לגבי האין ספור הניסיונות להשיג את מרכז הלקוחות. לאחר שהזהמנה בוצעה, יכולתי לדבר לקירות"

(עמ' 15 ל פרוטוקול שורות 7,8)

למרות שלא קיבלת המוצר חוות כרטיס האשראי של העודה בסכום הרכישה. העודה עברה תלאות טלפוניות רבות בדומה לאלו שעבירה הנتابעת. בסופה של דבר קיבלת העודה את המוצר ביום 11.11.04, לאחר של כמעט חודשיים מיום האספקה המחויב.

עדי הגנה נוספים, שמספרו על אותה מערכת ייסורים והעדר יכולת ליצור קשר עם התובעת לא נחקרו כלל על תצהיריהם. בהקשר זה ראוי להוסיף כי האופן שבו התובעת הקפידה לשומר על "זכות השתקה" ולא ליצור קשר ומגע כלשהו עם לקוחותיה, שכבר הזמין מוצריים והפקידו בידיה את מספר כרטיס האשראי, תואר גם בכתבה שפורסמה על ידי העיתונאי גدعון רייכר בעיתון מעריב. ככל, העובדות המתוארות בעיתון אין --shellצמן - עדות לאמתות הדברים הרשומים בו. יחד עם זאת במקורה זה הודה מנהל התובעת בעדותו כי אין לו תלנות נגד גדעון רייכר מפני שגדעון רייכר כתב בכתבתו על הבעיות שהוא לתובעת עם קווי הטלפון. אולם עיון עמוק בכתבה מלמד על כך שאף ממנה עולה שהעיתונאי מצביע על כך שבפניו חקרה, אשר לאחר שגבתה את כספי המכירה, היא נעלמת ומטפוגגת וללאו אין אפשרות ליצור עמה קשר כלשהו. במקרים אחרות, מקריםת הכתיבה אפשר להגיע למסקנה, כי מדובר בחברת קש, גם אם הדבר לא נאמר במפורש, וכי אותן ל��ות שפנו למערכת העיתון לא היו זוכים לمعנה כלשהו או לתמורה עבור כספו, אלא לאחר התערבותו של העיתון.

בנסיבות המתוירות לעיל האמירות המופיעות במסמך על כי התובעת הינה חברת קש, אשר מוכרת מוצרייה, באמצעות חיוב כרטיס אשראי, אינה מספקת את המוצריים ומנקת כל קשר עם הלוקה באופןו האחרון כתובת לפנות אליה הינו אמרת. כאשר האמירות על כי הלוקה נתקל בנזוק של שירות טלפון, במקרה הרע, ובמקרה המפנה אותו למקום אחר שבו אינם זוכה לمعנה, במקרה הטוב, מהן מתבקשת מסקנה כי זהו מקרה מובהק של מעשה נוכחות, עוקץ, מרמה או כיו"ב, הינו אמרת.

לפיכך משכתבת התובעת במסמך כי נפלה מעשה הונאה וכי היא מזיהירה את הקוראים מפני אותה חברה, הרי שבמועד כתיבת הדברים היה בהם אמרת.

אשר לתנאי השני הקבוע בסעיף 14 לחוק איסור לשון הרע בדבר "ענין ציבור", אין צורך להזכיר במילים. לצורך עניין רב לדעת ולהיות מזוהה מפני מעשי הונאה של ספקי מוצריים שונים, בעיקר אלה הנדרדים כתובת המובאת לידיית הציבור, והמספקים את המוצריים באמצעות הזמן בדו"ר האלקטרוני או באמצעות הזמנות טלפוניות. העובדה כי בסופה של דבר התובעת גילתה פניה והוכיחה כי היא חברה פעילה פוגעת בהגנת התובעת, אשר במידה מסוימת המכתב הונחו בפניה כל העובדות כדי להגיד למסקנה כי מסרה את מספר כרטיס האשראי שלה והרשתה לחיבבו לטפק עלום שלא התכוון לספק לה את המוצר שהזמין ממנה.

3. לאור האמור לעיל מיותר לדון בהגנת סעיף 15 (3) לחוק איסור לשון הרע, יחד עם זאת אני רואה לנכון להוסיף כי הניסיבות שתוארו לעיל מצדיקות מטען הגנה גם לפי סעיף זה.

ארבעה יסודות על התובע להוכיח על מנת לחסות בהגנת סעיף 15 (3) לחוק איסור לשון הרע, ואלה הם:

- א. הגנה על עניין "אישי" ו"כשר" של המפרנס.
- ב. שהפרנסים לא יעבור את השיעור הריאי להגנת העניין האישי הכספי.
- ג. שתფוצת הפרנסים תהא מוגבלת ומופנית לאותם אנשים שהפרנסים נועד על מנת להגן על העניין האישי הכספי הכל של המפרנס.
- ד. תום לב.

עניין אישי כשר הוגדר בפסקה בעניין המגן על האינטראס של אדם בין אם מדובר בהגנה על אינטראס כלכלי, חפצי או כל עניין אישי הרואי להגנה (ראה ע"א 310/74 שטרית נ' מזרחי ל(1) 389). האינטראס של המפרנס הפוגע, ובמקרה זה הנتابעת, לשמר ולתגן על זכות הקניין שלו, קרי החיוב הצפוי בכרטיס האשראי, הינו עניין אישי כשר הרואי להגנת סעיף 15(3) לחוק.

אשר לתוכן הפרטום, כבר נקבע לעיל כי התוכן הינואמת, וגם אם יטען הטוען כי היה בו מושם הפרזה הרי שהמציאות העובדתנית, כפי שנתקלה בה הנتابעת, הביאה אותה למסקנה כי מדובר בחברת קש ובמעשה תרמיית והונאה. תוכן המכתב נועד על מנת להגן על עניינה האישי והקשר של הנتابעת תוך שהצטברות העובדות מביאה אותה למסקנה סבירה בדבר מעשה ההונאה עליו היה מתריעה במכtab.

נשאלת השאלה האם תוכן המכתב עונה על שאלת המידתיות הקבועה בסעיף 15(3) לחוק כך שהפרטום לא יעבור את הגבול הרואי, לפי העניין, להגנת עניינו האישי הקשור של המפרטום. הגנת סעיף זה תחול רק מקום לשwon הרע שפורסמה רלוונטייה להגנת העניין האישי הקשור (ראה ע"פ 24/50 גורלי נ' היוז המשפט למשפטה, פ"ד ה, 1145). לאחר שהנتابעת נותרה מול שוקת שבורת ניסיונותיה ליצור קשר טלפוני עם התובעת עלו בתוהו, ניסיונותיה לבטל את העסקה באמצעות חברות תנווה, אף הם עלו בתוהו, אני קיבלת את גרטה וודודה כי קיומה שבאמצעות הפצת המכתב בדוואר האלקטרוני, יצירתו עמה התובעת קשר, כפי שאכן קרה בפועל. מנכ"ל התובעת העיד כי גם למכתב התלונה שכתבה הנتابעת לכלבוט הוא לא טרח להגיב ורק כאשר הפנו את תשומת ליבו שעלו להיגרם לתובעת נזק כתוצאה מהפצת המכתב בדוואר האלקטרוני, הוא שיגר אליה מכתב התראה של פרקליטו. הנה, כי כן, מפיו של מנכ"ל התובעת עונה הפצת המכתב בדוואר האלקטרוני על תנאי המידתיות הקבועה בסעיף 15 (3) לחוק איסור לשון הרע. גם אם נראה - על פניו - כי מדובר בהפצה מופרזת, הוכח כי בנסיבות העניין זהוי דרך התקשרות היחידה שחייבת מבחינותה של התובעת.

במסגרת הוכחת תום הלב על המפרטום להוכיח כי נקט באמצעים הדורשים על מנת לוודא שהדברים שהוא עומד לפרטום הינם נכונים (ראה ע"א 211/86 נס נ' פלورو מ(1)). כאשר תוכן הפרטום רלוונטי לצורך ההגנה על עניינו האישי הקשור של הנتابעת יהווה הדבר ראייה נוספת להוכחת תום ליבו. סעיף 16(א) לחוק איסור לשון הרע קבוע כי אם עשה הנتابעת את הפרטום באחת מהנסיבות האמורויות בסעיף 15 לחוק וכאשר הפרטום לא חריג מתחום הסביר חזקה עליו שעשה את הפרטום בתום לב. מהדברים שפורטו לעיל מתבקשת המסקנה כי הנتابעת عمדה בנטול להוכיח את תום ליבתה. משלא חריגה במידת הפרטום ובתוכן הפרטום מהסביר והדרש לצורך הטענה על עניינה האישי והקשר חזקה עלייה שפרטום המכתב עשה בתום לב והנtabעת לא סתרה חזקה זו.

יתר על כן, התובעת לא הוכיחה את החזקה השילית הקבועה בסעיף 16(ב) לחוק איסור לשון הרע. מהעדויות שהובאו בפני לא התקיימים אף לא אחד מהתנאים הקבועים בסעיף 16(ב) לחוק באופן שיעמיד נגד הנتابעת חזקה בדבר העדר תום לב. גם אם נצא מהנחה שהדברים שנכתבו במכתב לא היו אמת הרי שהנtabעת האמונה בהם באמות ובתמים. היא אף נקתה, לפני פרטום המכתב, אמצעים סבירים לבדוק את אמינותם הדברים ומידת הפרטום לא בא לפגוע במידה העולה על הסביר והנדרש להגנת עניינה האישי הקשור.

מן הטעמים האמורים לעיל אני דוחה את התובעה ומחייבת את התובעת לשלם לנtabעת הוצאות וscr טרחת עורך דין בסך 12,000 ש"ח בגין מס ערך מוסף, ריבית והפרשי הצמדה לחוק מהיום ועד ליום התשלום בפועל.
ניתן בלשכתו, כ"ז בכסלו, תש"ו (28 בדצמבר 2005).
המצירות תשלח לצדדים עותק פסק הדין.

שושנה אלמגור, שופטת
סגנית נשיא